

Enhjørning

”De siger, jeg er barnlig,” siger jeg.

Per kigger ned på sine hænder. Han har sådan nogle voksne mandehænder. Lange og tynde med sorte hår på. Han har en stak konvolutter i dem.

”Men jeg ER jo også et barn, ikke?”

”Ha! Jo, det har du så sandelig ret i,” siger Per.

”Man bliver jo regnet for et barn, indtil man er atten år, og jeg er kun elleve og et halvt.”

”Ja, men så må du jo bare blive ved med at være et barn. Ikke også?”

Per smiler.

Jeg kan godt lide Per. Eller Per og Per. Det er noget, vi kalder ham. Per har været vores postbud, lige siden vi flyttede ind. Jeg var så lille dengang, så da jeg forstod, at han var postbud, begyndte jeg at kalde ham Postmand Per. Det syntes han vist var i orden, for jeg må stadig gerne kalde ham det. I virkeligheden har

han sikkert et andet navn. Eller måske hedder han faktisk Per. Ha ha!

”Ikke også?” siger Per en gang til.

”Jo. Jeg har i hvert fald lyst til at være barn i mindst et år til. Men med de venner, jeg har nu, så ved jeg ikke, om det kan lade sig gøre. De er ikke på samme niveau som mig.”

”Hvad mener du?” spørger Per.

”Skal jeg fortælle dig det hele?”

”Det alt sammen,” siger Per. ”I er sidste stop på min rute, så jeg har god tid.”

”Okay,” siger jeg. ”Det begyndte sidste torsdag.”

”Hvad skal du have på til skoleballet?” spørger Stina.

”Skolebal?”

”Følger du slet ikke med, Trine? Vi er inviteret til at være med til syvendeklassens skolebal i år!”

Jeg fattede ikke en brik.

Sjetteklasserne har aldrig fået lov til at være med til ballet. Aldrig!

Og hvad skulle vi også der?

”Hallo, Trine! Jeg spurgte, hvad du skal have på til ballet, ikke om hvad hovedstaden i Belgien hedder. Svar nu!”

"Bruxelles," sagde jeg.

"Hva'?"

"Hovedstaden i Belgien. Den hedder Bruxelles."

"Gosh, Trine! Hvad skal du have på til skoleballet?"

Jeg lod, som om jeg faktisk havde en plan.

"Det kommer lidt an på," sagde jeg. "Men hvis man skal være klædt ud, skal jeg have enhjørning-dragten på."

Stina fik et udtryk i ansigtet, som jeg aldrig har set før. Og vi har ellers kendt hinanden i temmelig mange år, for nu at sige det sådan.

"Er du helt IDIOT eller hvad, Trine. Er du HELT IDIOT?"

Stina skruede op for udendørs-stemmen:

"Det er ikke et KARNEVAL! Vi taler om kjoler og jakkesæt og slips."

"Øh." sagde jeg.

Men Stina var ikke færdig.

"Ja, måske endda TOPPE, så man kan se BRYSTERNE. Og da du faktisk HAR bryster, så var det måske noget for dig."

"Jamen ..." sagde jeg.

"Jamen hvad? Du har tænkt dig at komme som en ENHJØRNING?"

Stinas stemme kan få ens hår til at stritte i alle retninger. Det plejede farmor at sige, da vi var små. Og Stina og jeg svarede i kor: Jamen dit hår STRITTER jo i alle retninger, farmor! Og så skændtes vi, mens vi suttede på de bolsjer, vi havde fået som belønning for at gå udenfor. Hver gang Stina kaldte farmor for farmor, begyndte vi at skændes om, hvem der havde lov til at kalde hende sådan. Jeg syntes, jeg var nødt til at protestere, så det ikke endte med, at farmor fik et ekstra barnebarn med udendørsstemme. Inderst inde vidste jeg godt, at farmor var ret glad for Stina. Og endnu længere inderst inde fik jeg en varm følelse, hver gang Stina kaldte hende farmor. Så var vi ligesom fælles om noget.

”HALLO, TRINE!?”

Stina svingede med armene.

”Det der med enhjørningen var bare for sjov,” sagde jeg. ”Mor skylder mig faktisk en ny kjole, fordi hun farvede den hvide lysegrøn. Hun sagde, det var sokkeæderens skyld.”

”Sokkeæder? Åh gud, Trine!”

Jeg lod som ingenting og snakkede bare videre.

”Ja, du ved det der lille dyr, der spiser sokker, sådan at der altid mangler én.”